

medische
roman

K
R
I
T
I
E
K

Geert
Meyfroidt

Opgedragen aan mijn vader,
Elie Meyfroidt

Vrouw	9
De oproep die niemand wil krijgen	11
Het ziekenhuis	17
Zondag	31
Overdruk	43
Decompressie	59
Hij doet het heel goed	75
Wakker	85
Deuk	91
Taart	99

Dokter	105
De overdracht	107
De drain	125
Bed twee	137
Bed twaalf	153

Man	163
Donker	165
Wit	169
Licht	175

Epiloog	185
Dankwoord	191

V
R
O
U
W

DE OPROEP DIE NIEMAND WIL KRIJGEN

She says we've
gotta hold on to
what we've got

It doesn't make
a difference if we
make it or not

We got each other,
and that's a lot for love

We'll give it a shot

BON JOVI -
'LIVIN' ON A PRAYER'

Het is twee uur 's nachts. De telefoon gaat over, met die idiote beltoon die Leon ooit heeft geïnstalleerd. Vond hij wel grappig, vooral omdat hij goed genoeg weet dat ik digitaal te weinig onderlegd ben om die zelf weer aan te passen, en dat ik het dus maanden met die beltoon zou moeten doen, tot hij me uit mijn lijden zou verlossen. Vorige week nog, midden in een meeting met een klant, begon mijn telefoon ineens te kwaken als een eend. Ik zonk door de grond van schaamte.

Tussen een kwakende telefoon in het diepst van je slaap en daadwerkelijk wakker worden, kunnen verbazend veel gedachten zitten. Mocht ik onmiddellijk geweten hebben waar het over ging, dan was mijn eerste idee niet geweest om hem te zeggen dat ik zijn nek zou omwringen als hij die eend niet uit mijn beltoon zou halen. De tweede gedachte, nadat ik rechts van me gevoeld had dat Leon nog niet thuis was, was dan wel weer adequaat. Hij ging het niet laat maken na zijn drink

met collega's. Waar zit hij, toch niets voor hem om zo laat thuis te komen? De derde gedachte was dan weer heel banaal: ik moet plassen. Telefoons van onbekende vaste lijnen midden in de nacht zijn zelden goed nieuws, maar zo helder was ik nog niet toen ik de arm uitstak naar de andere kant, het nachtkastje links. Ik wist ook nog niet dat het een vaste lijn was.

Het gerinkel stopt. Vierde gedachte, ik kom tot mijn zinnen en link de afwezigheid van Leon aan de ondertussen stilgevallen telefoon. Mijn handen trillen als ik de gemiste oproep aanklik. Een vaste lijn. Het is zijn nummer niet.

'Hallo? U heeft me net gebeld?'

Ik hoor een vrouwenstem die ik niet ken. 'Spreek ik met de partner van Leon Detollenaere?'

'Euh, ja.'

'U spreekt met Sofia Alexander, neurochirurg. Leon is met de ambulance bij ons binnengebracht. Hij reed met zijn auto tegen een stilstaand voertuig. Een voorbijganger vond hem in comateuze toestand.'

'Wat?'

Mijn hart bonst in mijn oren. Mijn lichaam neemt het over van mijn brein. Mijn adem stokt, ik tril over mijn hele lijf. Ik wil spreken, maar mijn mond weigert. Droom ik nog? Ik laat de telefoon op het dekbed vallen alsof hij brandt.

De vrouwenstem in mijn schoot roept mijn naam.

'Mevrouw... bent u er nog?'

'Wat zegt u, wat is dit?'

'Uw man kreeg een ongeluk, mevrouw, hij reed tegen een stilstaand voertuig en is in coma.'

Dit is geen droom. Dit is echt. Mijn maag keert. Coma, coma?

'Gaat hij nog leven?' Ik fluister het.

'Ja, mevrouw, daar doen we alles aan.'

Haar stem klinkt warm, ik vertrouw haar, ik moet haar vertrouwen.

'... Was hij dronken?'

Zei ik dat hardop?

'Ja, een beetje. Maar dat doet er nu niet toe, mevrouw. Ik bel omdat we Leon snel naar de operatiezaal willen brengen. We zagen op de scan een bloeding rond de hersenen. En die moeten we meteen behandelen.'

Ik ben klaarwakker nu. Er is haast bij. Ik moet handelen. Ze gaan zijn hoofd nu toch niet opensnijden!

'Nee!' roep ik in de telefoon.

'We moeten hem nu onmiddellijk naar de operatiezaal brengen, mevrouw. Er is geen tijd te verliezen.'

'Goed. Ik kom! Mag ik komen? Shit, wat moet ik doen?'

‘Op dit moment kunt u hier niet veel meer doen dan wachten. We bellen u zodra de operatie achter de rug is. Daar kunt u op vertrouwen. Na de operatie brengen we hem naar de Intensieve Zorgen en daar kunt u hem bezoeken. We doen onze uiterste best, mevrouw. We moeten nu snel handelen, om de bloeding te evacueren.’

Klik.

Wat... Leon! Ik schreeuw het uit. Krampen in mijn buik. Mijn hoofd tolt. Ik laat me in het kussen vallen, trek het deken over me heen, rol me in een bolletje en tast naar de lege plek naast mij. Dit is niet echt, nee, het kan niet. Leon? Waar lig je nu? Waar rijden ze je naartoe? Wat gaan ze met je doen? Ik wil al die vraagtekens uit mijn kop verdrijven. Kan ik weer gaan slapen? *Please*, kan ik weer gaan slapen? Nee, *no way*, Lynn, het is echt... De vragen laten zich niet kisten. Botsing, auto, drank, coma. Coma, coma... Wat is dat? Wat doet dat met een mens? Hoe kom je daaruit?

De paniek ebt weg. Tranen komen. Machteloos. Ik voel me machteloos. Nee, dat mag niet. Sterk zijn. Handelen. Nadenken. Ik gooi het dekbed van me af en krabbel recht. Daar sta ik in het halfduister, zo dwaas als een kip zonder kop. Ik lijk wel bevroren. Iets doen nu. Maar wat? Daar kan ik niet veel doen, zei die vrouw, ik kan hem niet zien zelfs, hij wordt geopereerd. Hier blijven? Toch naar het ziekenhuis rijden?

Gaan plassen is in ieder geval iets dat moet gebeuren, dus loop ik naar de badkamer, wriemel me snel uit mijn pyjamabroek en laat de warme stroom de vrije loop. Nu kun je hier niet veel doen... Hallo? Ineens weet ik het zeker. Ik ga naar het ziekenhuis. Maar hoe? Onze enige auto hangt in flarden rond een andere auto. Met de bus? Die rijden niet in het holst van de nacht. Een taxi! Ik zoek het nummer op. ‘Over een half uurtje belt hij bij u aan,’ zegt de vrouw van de centrale. Haar stem klinkt vriendelijk. Het doet deugd.

Ik kom, Leon. Ik wil dicht bij jou zijn, dezelfde omgeving delen, de geluiden horen in de gang, de verplegers aan het werk zien, mensen zien en daar, dichtbij, op hem wachten. Shit, Leon. De tranen rollen over mijn wangen.

Op de rand van het bed liggen mijn kleren van gisteren. Een jeansbroek en een trui van Leon. Het werd koud gisterenavond op ons terras, en hij bracht me die trui. Ik krijg het moeilijk. Ik trek de jeans onhandig omhoog en de trui over mijn hoofd. Mijn telefoon valt uit mijn hand op de grond. Kalm blijven, Lynn, shit zeg! Voor de spiegel ga ik met haastige halen door mijn haar en ik schuif er een paar spelden in. *Ça va, good enough*. Het doet er echt geen zak toe, foert. Ga! Ik steek de telefoon in mijn achterzak, ren de trappen af, zoek mijn sleutels en grijp mijn handtas, trek mijn sneakers aan en loop naar de voordeur.

Goddank, daar staat de taxi al. Diep ademhalen nu. Ik kom er aan Leon! Dit gaat me lukken. Dit gaat ons lukken.

HET ZIEKENHUIS

Een ziekenhuis is zo'n plek waar ik liever wegblijf. Ik weet niet wat het is, de geur, de warmte, de sfeer, of alles samen. Alsof het hele gebouw vol ziektekiemen zit en zelfs de miserie besmettelijk is. Kraambezoeken, tot daaraantoe, daar zijn bloemen en cava en vrolijkheid. Enfin, vroeger toch, want sinds covid zijn uitgebreide kraambezoeken afgeschaft. Nu moet ik er wel naartoe. Wil ik er ook naartoe. Mijn Leon zien. Weten wat er gebeurt. Dat hij voelt dat hij niet alleen is. Dat ik hem zo vlug mogelijk weer thuis wil, in ons huis, aan onze tafel, in ons bed. Maar mijn hele lijf wil op de vlucht slaan. Weg, weg van thuis zelfs, terug naar ons appartement in Valencia, waar het leven vanzelf ging.

De taxichauffeur doet zijn best. Hij rijdt snel, vlot, en zwijgt. Daar ben ik hem dankbaar voor. Deze rit, in het holst van de nacht, naar een plaats waar Leon ergens te bloeden ligt op een of andere tafel, in deze onbekende auto, met die onbekende man achter het stuur. Gebeurt dit echt?

‘We zijn er.’

Hij houdt halt voor een slagboom, draait zich naar me toe en reikt me zijn betaalmachientje aan. Ik scharrel zenuwachtig in mijn handtas. God!

Mijn bankkaart? Gelukkig vind ik nog een briefje van vijftig. Oef! Ook goed? Hij knikt en rekent af, laat me uitstappen en verdwijnt. Daar sta ik dan. Alleen, te bibberen in de nacht. De trui van Leon houdt me niet warm. Achter de bareel, in de mist, doemt een gigantisch gebouw op in een aura van licht. Ik voel me nietig en verloren als nooit tevoren. Een bange, radeloze muis, verloren in een bovenmaatse omgeving.

Overdag lopen hier allicht veel mensen die je kunt volgen. Maar nu is er geen kat. Grote verlichte pijlen wijzen naar 'Parking bezoekers', 'Spoedgevallen' en 'Dagziekenhuis'. Nergens pijlen voor een mens te voet, zoals ik. Waar is hier de ingang? Ik loop door, op het gebouw af. Wat moet ik anders? Voorbij de bocht een grote gevel, met hier en daar verlichte ramen. Waar vind ik Leon in dit doolhof? Ben ik juist? Daar! Daar zie ik een grote, goed verlichte glazen deur. Ik nader. Ze schuift automatisch voor mij open. Ik kom in een portaal. Weer een glazen deur. Nog altijd geen levende ziel gezien. Ook de tweede glazen deur gaat open. Mijn voetstappen klinken hol op de witte plavuizen in de lege gang. Het woord 'Onthaal' hangt in grote letters boven een balie.

Niemand aan de balie. Wel een klein bordje waarop ik lees dat bezoekers na tweeëntwintig uur zich bij Spoedgevallen moeten aanmelden. 'Gelieve u aan te melden.' Raar woord, 'gelieve'.

Zo middeleeuws. Spoedgevallen dus. Waar is dat in godsnaam? Ik loop maar door, de ene gang uit, de andere in. Net wanneer ik beseft dat ik nu wel helemaal verdwaald ben, hoor ik stappen. Energieke stappen. Ze komen in mijn richting. Om de hoek verschijnt een jonge man die me opvallend vrolijk groet, met een paar pizzadozen in zijn handen. Wat doet een enthousiaste pizzaleverancier in een ziekenhuis?

'Spoedgevallen?' onderbreekt hij mijn gedachten.

'Ja!'

'Daar moet ik ook naartoe. Kom, ik neem u mee.'

Ik kan alleen maar dankbaar knikken. Ik durf niets te vragen, zelfs niet of hij Leon gezien heeft. Leon, met de bloeding rond zijn hersenen. Leon, mijn lief, naar wie ik op zoek ben. Hij merkt mijn verwarring.

'Ik ben verpleger hier.'

En dan merk ik zijn witte scrubs onder zijn zwarte jas. Een verpleger? In ieder geval een redder. Ik volg hem.

'Komt u een patiënt afhalen, mevrouw?' vraagt hij onderweg.

Als dat zou kunnen?

'Nee, ik zoek mijn man, Leon Detollenaere. Ze zijn hem nu waarschijnlijk aan het opereren. Aan